

Arrest

**nr. 60 039 van 20 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van het samenhangend bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 27 december 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. FREJLICH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.09.2009 werd ingediend door:

*(Y.M.) (R.R.: (...))
nationaliteit: Turkije
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A en op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar hij voldoet echter niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Criterium 2.8A vereist dat de vreemdeling voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt. De periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009. Om in aanmerking te komen voor het criterium 2.8B dient de aanvrager aan te tonen dat hij sinds ten minste 31.03.2007 ononderbroken in België verblijft. Na een grondige studie van het administratief dossier van betrokkene werd echter vastgesteld dat hij op datum van 20.01.2007 door de Belgische autoriteiten naar zijn land van herkomst werd teruggeleid. Betrokkene kwam vervolgens pas op datum van 05.08.2007 het Belgisch grondgebied opnieuw binnen. Het ononderbroken verblijf is bijgevolg te kort om aanspraak te kunnen maken op het criterium 2.8A, alsook op het criterium 2.8B. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf zoals beschreven in de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds augustus 2007 in België verblijft, het Nederlands zeer goed zou beheersen, zijn sociale verplichtingen nakomt, zich hier thuis zou voelen, een sociaal netwerk en een ruime vriendenkring heeft opgebouwd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie d.d. 19.07.2009.

Verzoeker geeft aan dat hij sinds zijn aankomst in België altijd gewerkt heeft. Hij legt een attest voor van de oprichting bij onderhandse akte d.d. 29.08.2008 van de gewone commanditaire vennootschap "Masarati". Betrokkene geeft aan dat het doel van deze vennootschap het uitbaten van een café betreft door hem en zijn broer. Hij beweert dat dit bewijst dat hij over een vaste betrekking zou beschikken. Betrokkene legt eveneens loonfiches van eerdere tewerkstelling voor. Dit kan echter niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielpprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielpprocedure werd afgesloten op datum van 06.03.2009 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 30.12.1998 met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene werd op 20.01.2007 naar zijn land van herkomst gerepatrieerd. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 06.03.2009 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 31.03.2009 en betekend op 06.04.2009. De duur van de procedure – namelijk ongeveer 7 maanden voor de eerste en ongeveer 1 jaar voor de tweede asielaanvraag – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk de samenwoning met zijn Belgische vriendin, de band met zijn geboorteland en de aanwezigheid van familie in België dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art. 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Betrokkene haalt aan dat hij reeds in het bezit werd gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument omwille van zijn samenwonen met zijn Belgische vriendin, mevrouw (G.G.) (...). Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt wel dat mevrouw (G.G.) sedert 21.09.2010 niet meer zou samenwonen met betrokkene.

Betrokkene geeft aan dat hij niet terug wil naar zijn geboorteland omwille van het feit dat hij geen enkele band meer heeft met dat land en verklaart in eer en geweten dat hij zichzelf als een "toerist" voelt in Turkije. Dit kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen bindingen meer zou hebben in zijn land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 18 jaar in Turkije en uit de verklaringen afgelegd bij zijn tweede asielaanvraag d.d. 14.02.2008 blijkt dat uitgezonderd zijn broer (Y.Z.) (...), de ouders, broers en zussen van betrokkene in Turkije verblijven. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het feit dat zijn broer (Y.Z.) (...) in België woont; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een grond voor regularisatie vormt.

Wat betreft de aangehaalde argumenten dat er geen sprake is van enig gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land, er geen negatieve informatie betreft het strafrechtelijk verleden van betrokkene bekend is, betrokkene in zijn aanvraag geen onjuiste gegevens heeft verstrekt, noch valse of vervalste documenten heeft aangeboden en er geen sprake is van enige manifeste of opzettelijke fraude, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving en niet trachten de Belgische overheid te misleiden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

* De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- Betrokkene werd niet erkend bij bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 30.12.1998 en bij beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 06.03.2009.

- Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 31.03.2009, hem ter kennis gebracht op 06.04.2009. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land"

De tweede bestreden beslissing:

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 09/11/2010,

wordt aan (Y.M.) (M)
geboren te (...), op (...),
van TURKIJE nationaliteit, verblijvend: (...),
het bevel gegeven om uiterlijk op 27/01/2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).
- Betrokkene werd niet erkend bij bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 30/12/1998 en weigering van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 06/03/2009.
- Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 31/03/2009, hem ter kennis gebracht op 06/04/2009. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolgning overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“2.1. Eerste middel: schending van art. 9bis van de Wet van 15 december 1980 en van de instructie dd. 19.07.2009 m.b.t. de toepassing van het oud art. 9.3 en 9bis van de Wet van 15 december 1980. Volgens de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid voldoet verzoeker niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van criterium 2.8 A en 2.8 B. Volgens verwerende partij toont verzoeker niet aan dat hij sinds ten minste 31.03.2007 ononderbroken in België verblijft. Verwerende partij vergist zich. Verzoeker verblijft sinds 1997 in België doch werd op datum van 20.01.2007 naar zijn land van herkomst teruggeleid, dit geheel tegen zijn wil. De bewering van verwerende partij klopt niet waar zij stelt dat verzoeker pas op 05.08.2007 terug het Belgisch grondgebied binnenkwam. Verzoeker verblijft sinds februari 2007 opnieuw in België zodanig dat aan de voorwaarden van art. 2.8. B wel degelijk voldaan is. Ter staving van zijn stelling brengt verzoeker een stuk voor van CAW DE TERP dd. 10.01.2011 waaruit blijkt dat verzoeker bij het Centrum bekend is en in de periode van 25.02.2007 tot heden aldaar langs ging voor advies (stuk 3). Daarenboven brengt verzoeker een attest voor van de vzw Koerdistan Centrum waaruit blijkt dat hij in februari 2007 terug naar België is gekomen (stuk 4). Als zodanig verblijft verzoeker sinds februari 2007 tot op heden ononderbroken in België. Daarenboven voldoet verzoeker ook aan de andere voorwaarden zoals bepaald in art. 2.8 B van de instructie van 19.07.2009. De duurzame locale verankering in België werd door verzoeker voldoende bewezen aan de hand van de stukken die zijn regularisatieaanvraag dd. 1.10.2009 vergezelden (zie hierboven). Verzoeker heeft een sociaal netwerk uitgebouwd in België, hij is de Nederlandse taal machtig en heeft sinds zijn aankomst in België steeds in zijn eigen levensonderhoud voorzien. Op 29.08.2008 richtte verzoeker een Commanditaire Vennootschap op bij onderhandse akte, met als naam ‘Masarati’. De maatschappelijke zetel van de vennootschap is gevestigd te 2060 ANTWERPEN, Olijftakstraat 20. Gelet op het voorgaande voldoet verzoeker aan de voorwaarden wat betreft tewerkstelling en het voorzien in eigen onderhoud. Noch art. 9bis van de Wet van 15 december 1980, noch de instructie dd 19.07.2009 stellen dat een zelfstandige tewerkstelling niet in aanmerking zou komen om te voldoen aan het criterium 2.8 B. Bij het hanteren van het ‘economisch criterium’ is het m.i. de bedoeling van de wetgever geweest personen die ten laste zouden kunnen vallen van de Belgische Staat te weren. In casu heeft verzoeker van de Belgische Staat nooit enige uitkering ontvangen, noch gevraagd. Verzoeker voorziet in zijn eigen levensonderhoud en werkt zeer hard. Zijn werkbereidheid wordt wel degelijk aangetoond. Ondergeschikt. In Uw Raad per impossibile van mening zou zijn dat verzoeker de vereiste criteria van art. 2.8 B niet vervult quod non dan verwijst verzoeker naar hoofdstuk 2 van de instructie dd. 19.07.2009 die gewag maakt van bepaalde ‘prangende

humanitaire situaties'. Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM. De verwijdering van verzoeker van het Belgisch grondgebied, dit na 13 jaar verblijf in België, is wel degelijk in strijd met het E.V.R.M. De broer van verzoeker woont in België en baat samen met hem de C.V. 'Masarati' uit. Verzoeker heeft geen banden meer met zijn thuisland. In België heeft verzoeker naast een tewerkstelling, familie en vrienden waar hij kan op terugvallen. In zijn thuisland heeft hij dit niet."

2.1.2. Verzoeker betoogt dat hij sinds 1997 in België verblijf, doch op 20 januari 2007 naar zijn land van herkomst werd teruggeleid. Hij zou sinds februari 2007 opnieuw in België verblijf zodat hij aan de voorwaarden van criterium 28.B wel degelijk voldoet. Hij staft zijn betoog door een stuk voor te leggen van het Centrum CAW DE TERP van 10 januari 2011 waaruit zou blijken dat hij bij dit Centrum gekend was in de periode van 25 februari 2007 tot heden. Voorts legt hij een attest voor van de vzw Koerdistan Centrum waaruit zou blijken dat hij in februari 2007 terug naar België is gekomen. Ondergeschiedt betoogt hij dat, een verwijdering uit België, waar hij 13 jaar zou verbleven hebben, een schending uitmaakt van het EVRM.

Waar verzoeker een schending inroept van de instructie van 19 juli 2009, wordt opgemerkt dat deze instructie werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009. Verzoeker kan zich derhalve niet, beroepen op deze vernietigde instructie.

Met betrekking tot verzoekers voorgehouden ononderbroken verblijf blijkt uit het administratie dossier dat verzoeker in de aanvraag van 28 september 2009 stelde dat hij reeds vanaf 1997 ononderbroken in België verblijft. Hij verwees hierbij naar documenten die dateren van 2000, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, en 2009. Hij gaf tevens aan dat hij voor een korte periode, buiten zijn wil, het land verlaten heeft. In de bestreden beslissing wordt in volgend motief overwogen dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft: *"Na een grondige studie van het administratief dossier van betrokkene werd echter vastgesteld dat hij op datum van 20.01.2007 door de Belgische autoriteiten naar zijn land van herkomst werd teruggeleid. Betrokkene kwam vervolgens pas op datum van 05.08.2007 het Belgisch grondgebied opnieuw binnen. Het ononderbroken verblijf is bijgevolg te kort om aanspraak te kunnen maken op het criterium 2.8A, alsook op het criterium 2.8B."*

Verzoeker probeert die motivering te weerleggen door bij huidig verzoekschrift een stuk voor te leggen van het Centrum CAW DE TERP van 10 januari 2011 waaruit zou blijken dat hij bij dit Centrum gekend was in de periode van 25 februari 2007 tot heden. Voorts legt hij een attest voor van de vzw Koerdistan Centrum van 19 januari 2011 waaruit zou blijken dat hij in februari 2007 terug naar België is gekomen. Verzoeker toont niet aan dat hij deze stukken niet kon voegen bij zijn initiële aanvraag van 28 september 2009. De verwerende partij kan enkel rekening kan houden met de elementen die op het moment dat de beslissing genomen wordt, gekend zijn. Op basis van die gegevens, maakt verzoeker een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Waar verzoeker, in ondergeschikte orde betoogt, dat er bij zijn verwijdering uit het Belgische grondgebied een schending zou zijn van het EVRM, wordt vastgesteld dat verzoeker nalaat in zijn middel een precieze bepaling van het EVRM aan te duiden dat hij geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het eerste middel is deels onontvankelijk deels ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"22. Tweede middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu is duidelijk dat verzoeker verzoekt om economische regularisatie conform art. 2.8 B van de instructie dd. 19.07.2009. Zijn regularisatieaanvraag dd. 1.10.2009 is voorzien van de nodige bewijsstukken van tewerkstelling. Indien tegenpartij deze documenten in overweging had genomen, had zij nooit kunnen stellen dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden. Dat deze houding onmogelijk als een daad van zorgvuldig bestuur kan aangemerkt worden."

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

Verzoekers kritiek is niet dienstig aangezien hij, zoals uit de bestreden beslissing blijkt, niet voldoet aan één van de cumulatieve criteria die voldaan dienen te zijn opdat een aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond kan verklaard worden, namelijk hij toonde niet aan een ononderbroken verblijf te hebben sinds ten minste 31 maart 2007. Verzoekers bewijzen van tewerkstelling doen hieraan geen afbreuk.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“3.3. Derde middel: Schending van het redelijkheidsbeginsel. Bovengaande toont aan dat de beslissing onredelijk is. Marginale toetsing van de concrete gegevens en bewijsstukken die door verzoeker in het eerste en tweede middel omstandig uiteengezet zijn, tonen aan dat verzoeker wel recht had op een machtiging tot verblijf. Hierdoor dient de onwettigheid van de beslissing van tegenpartij gesanctioneerd te worden.”

2.3.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker verwijst naar het eerste en tweede middel. Het volstaat te verwijzen naar bespreking van het eerste en tweede middel om te besluiten dat verzoeker geen schending aannemelijk maakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC